

DOGODKI PO ŠIRNEM SVETU

Iz novega matterhornskega filma

Znani monakovski turist Franz Schmidt, ki je s svojim bratom Tonijem premagal severno steno Matterhorna, v dveh zanimivih momentih

Usoda polkovnika

je in ostane slej ko prej zavita v kopreno

Fawcetta

V Genevo se je vrnila te dni ekspedicijska tamošnja zdravnik dr. Gerarda, ki je preiskala neznana ozemlja v brazilskem pragozdu in je prinesla s seboj nekoliko tisoč metr. dragoceni film. posnetkov, ki kažejo življenje ljudi in narave v tamošnjih krajih.

Ena izmed glavnih nalog Gerardoove odprave je bila ta, da bi odgrnila skrivnost, v katero je ovita usoda angliškega raziskovalca polkovnika Fawcetta, ki je izginil v brazilskem pragozdu in se znanstveni svet že nekoliko let sem vda uganjkanjem, kaj se je zgodilo z njim. Po neki verziji živi še danes kot ujetnik nekega indijanskega plemena, po drugih verzijah je že davno mrtev. K temu naziranju se po uspehih svojih raziskovanj nagiba tudi dr. Gerarda, in sicer misli, da je polkovnik postal žrtev kanibalskega rodu, ki ga je ubil, spekel in pojedel. Tega naziranja so bili tudi menihi neke franciskanske misijske postaje v pragozdu, do katere je dospel Gerarda, in pa neki Brazilci po imenu Barrett, ki živi v stalnem stiku z doslej malo ali nič znanimi indijanskimi rodovi in je bil ekspedicijski v veliko pomoč.

Ta Barrett je prava figura iz starih indijanskih povesti. Nekoč je bil prišel v roke divjemu indijanskemu rodu, ki ga je hotel speči na grmadi. V zadnjem trenutku se je rešil le na ta način, da se je poročil z glavarjevo hčerjo. Kot edini belokožec uživa odličje velik ugled med divjimi indijanskimi rodovi in je z njimi lahko nemo-temo v poslovnih zvezah. Za malovredno šaro mu prinašajo indijanci od vseh strani sirovi gumi, s katerimi si je ustvaril že veliko bogastvo. Velja za pravega nekronanega kralja divjaških rodov, nad katerimi vlada po potrebi tudi z veliko brutalnostjo.

Misijski samostan, o katerem smo govorili zgoraj, leži neke ob sotočju reke Curare in Tabajosa sredi pragozda in Barrett, ki prihaja tja vsake tri mesece, mu je edina vez s svetom. O tem, kaj se dogaja v civiliziranem svetu, misijonarji nimajo skoraj nobenega pojma. Njih življenje je težko in v neprestani nevarnosti. Gerardu

V slučajih zastrupljenja, povzročenega po pokvarjenih jedilih, kakor tudi po alkoholu, nikotinu, opiju, kokainu, je uporabna naravna »Franz Josefova« grenčica bistven pripomoček. Zdravniška strokovna dela navajajo, da pri zastrupljenju s svincom staro preizkušena »Franz Josefova« voda ne odpravi samo trdovratne zapeke, temveč da učinkuje tudi kot specifično protisredstvo. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

L. Mrzel - Frigid:

Malo prijazno pismo za praznike

Vse stvari, ki se rodijo iz dela človeških rok in iz človeške misli, so deležne iste usode: najprej se v krčih in stiskah porajajo, potem zaživijo in zmajajo, dosežejo svoj najvišji trijumf in nazadnje zatonejo v prah in pozabo. Toda še bolj trdožive kakor njegovo življenje so stvari, ki jih je človek ustvaril. Človek, ki je doslužil in ga vržejo čez prag, gre po navadi brez besede in brez pritožbe. Stare, preživele, doslužene stvari pa se držijo svojega toplega mesta na soncu kakor klopi, ne dajo se odtrgati, ne marajo med staro šaro, živele in kraljevale bi rade še dolgo potem, ko so že zdaj izgubile svaki smisel in pomen. Vse to, kar hodimo po cestah, vse to, kar delamo in kar živimo — vse je samo staro, podedovano in skoraj vse trpljenje človeka na svetu je peza teh starih podedovanih reči. Roditi se na svet, biti mlad, se pravi, poslan biti na fronto borbe novega življenja zoper stari red. Biti mlad in vendarle živeti, se skoraj pravi, biti junak. Zakaj stari red nima ves svet v rokah in borbe zoper njega so strogo prepovedane.

Ena izmed tistih dobrih, starih reči, ki jih je že zdavnaj zasul prah in opešala paj-

čevina, ena tistih stvari, ki so po navadi shranjene po tihih, žalostnih podstrešnih stanovanjih in ki dajejo od sebe žalosten, pesnoben vonj po zapuščenosti, utrujenosti in po dolgem času, je družina in dom. Bila je to nekoč sveta ustanova za zbiranje časnega in večnega blagostanja, bila je to shramba, ki se je zaklepala z velikimi ključji in s težkimi zapahi pred pregrešno nevarnostjo sveta, bila je to izba, ki so v nji čistiljivi očetje s šibo v rokah in s pretresljivim opominom na neizprosne kosali in razdeljevali zemljo tega sveta. — Zdaj je dom že zdavnaj postal siva koliba, skozi puhla vrata pihajo burje, zapahi ne držijo več, očetje so sivi in plešasti od pretežkih skrbi, sinovi šudirajo za brezposelnost. Hiše so postale kakor trgi vlemest, ki so po njih prestopajo delavci brez dela, hiše so prazne in sive kakor cesarska cesta v zimskem jutru, ki ob nji brnijo telegrafске žice in ki po nji gre človek neznan kam iskat življenja.

Ne vem, kaj v teh naših časih še počno prazniki na svetu, ne vem, kako jih ljudje še doživijo. Ostali so pač, ker so že iz starih časov v navadi, ljudje bi čutili pač malo

NE MORE OPUSTITI!

Toda, kateri mladenič bi mogel drugače ravnati? Če vidi svoje prijatelje pri nogometu, takoj pristopi tudi on. A kašelj mu ne da miru in ga mnogokrat prisili prekiniti igro. Zakaj mu mati ne da

KRESIVALA?

Saj vendar mora poznati to uspešno sredstvo zoper kašelj.

Dovoljeno od Min. socialne pol. in narodnega zdravja S. št. 16562 od 29. IX. 1932.

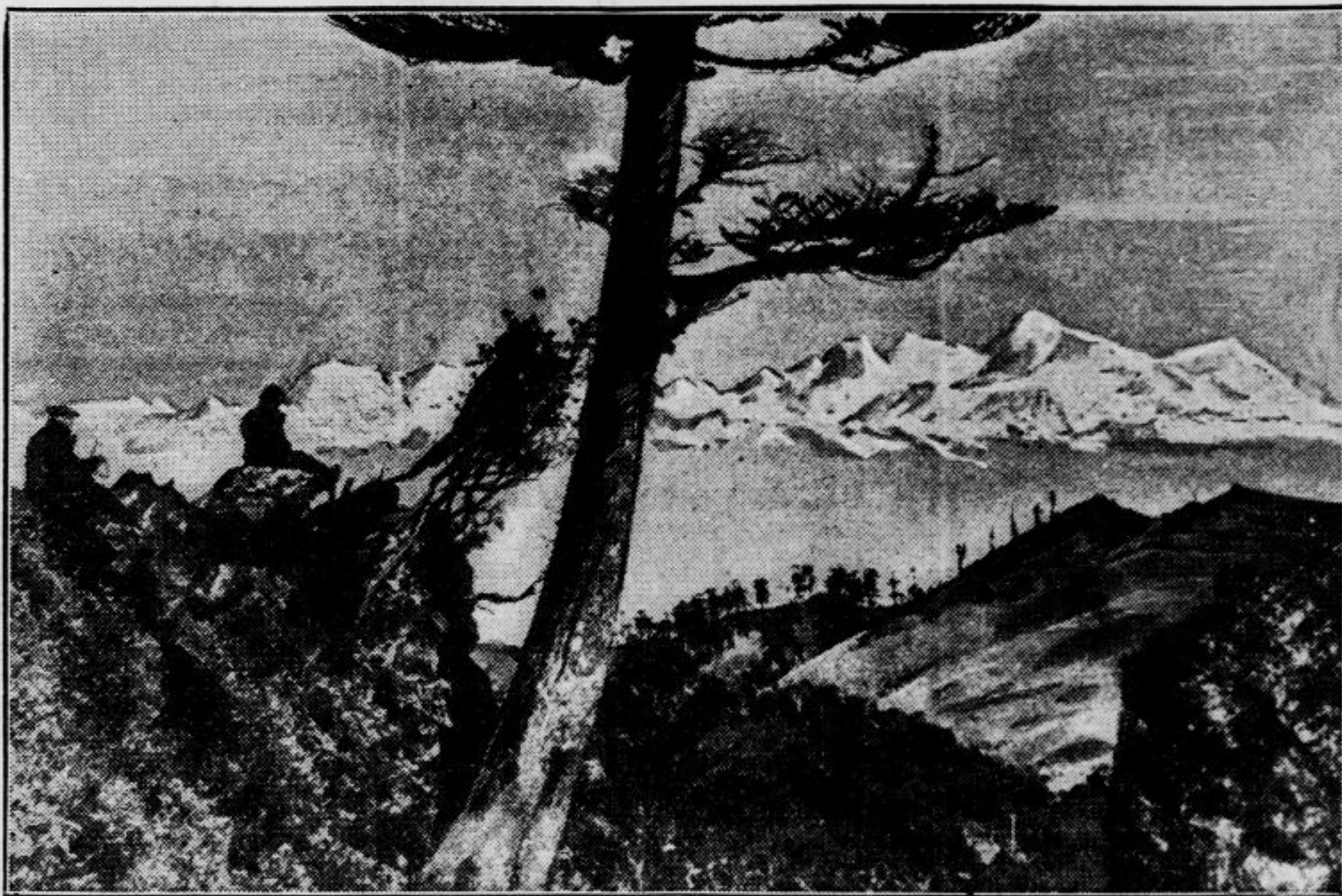
Poslednji rokovnjak

Železnice in avtobusi so popolnoma zatrli za špansko nekoč značilne romantične razbojnice. Zadnji izmed njih je nedavno svedo obljubil sodnikom, da bo opustil svoj »poklic« in mirno preživel konec življenja v rojstni vasi. Ta »Zadnji Mohikane« z imenom El Turon je skozi 35 let strašil kmete in potnike v Pirenejskih gorovih Sierra Luanada, El Escudo, Piedras in Luen-gos je bilo njegovo priljubljeno torišče. El Turon je bil zvest izročilu pravičnih rokovnjakov in ni nikoli napadel revežev. Ponovno je rešil iz zadrege obubožane kmete, katerim je razdelil uropani denar. El Turon je bil tako spreten, da nikoli ni bil zaprt. Policija ga ni mogla ujeti, ker je imel preveč prijateljev. Po revoluciji je zapustil razbojniško skrivališče in se ni branil, ko so ga v neki krčmi zalotili orožniki. Sodnik je upošteval razbojnikovo starost nad 70 let in obljubo, da se bo pobiljal. Obsodil ga je samo na štiri mesece ječe.

Zračna proga Moskva—Varšava

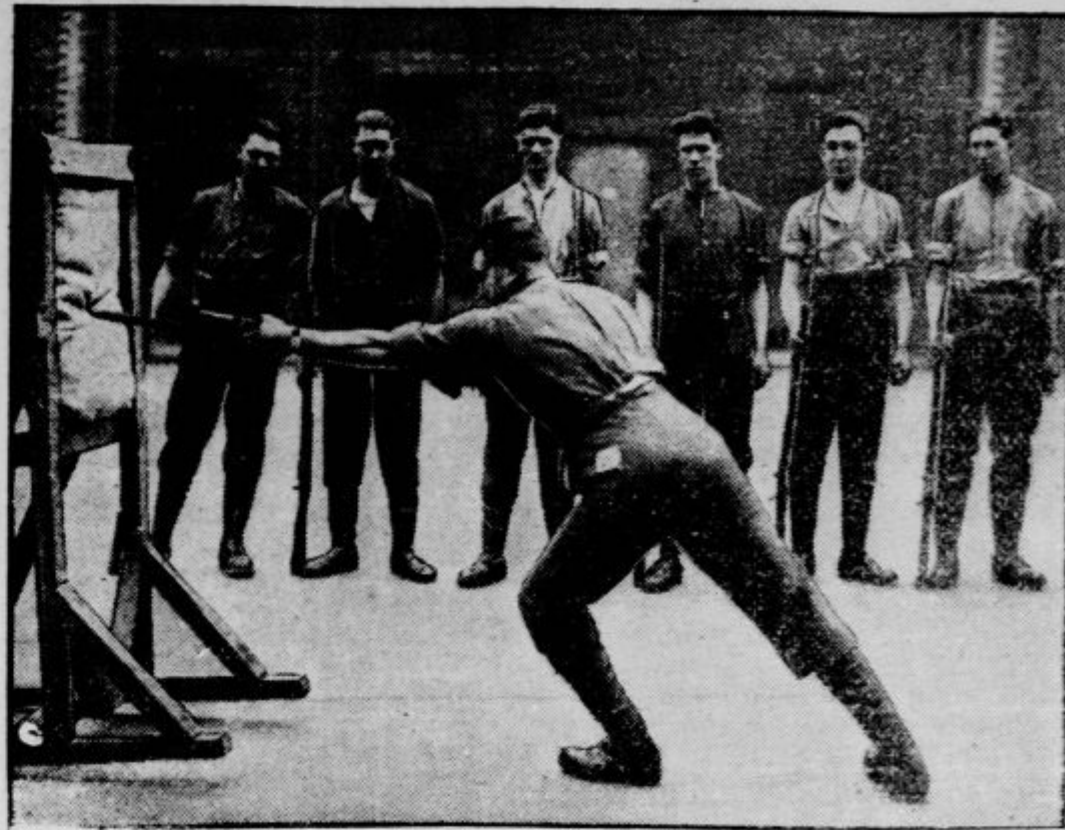
Iz Varšave poročajo, da se bo letos polet otvorila direktna zračna zveza med Moskvom in Varšavo. Letala bodo letela čez Minsk v Vilno in od tam v poljsko prestolnico.

Gorski masiv Mount Everesta

Pogled z Darjeelinga na veličastno panoramo Himalaje, ki so jo v ponedeljek preleteli angleški letalci

Angleški gardni grenadirji pri vajah z bajonetom

Instruktor kaže vojakom, kako se naskakuje sovražnik

Pomenek o jajcih

Jajca so zelo redilna in se dajo prilagoditi vsem jedem, zato jih je samo pripraviti. Potrebno pa je, da jih zaužijemo pravilno pripravljena. Posebno glede sirovih jajc delajo ljudje čisto napake. Običajno jih zauživajo tako, da napravijo na obeh koncih jajca luknjico in ga potem izsrkajo. Pri tem se lahko zgodi, da pogoltnejo poitvarjeno ali gnilo jajce, kar jih sprejema za vselej v sovražnike tega živila.

Sirovo jajce pa je sploh težko prebavljivo, ker se v tej obliki zauživljanja v želodcu spremeni v trdo kepo, ki ji prebavni

soki ne morejo povsem doživeti. Najbolje je ubiti sirovo jajce v čašico, dodati mu malo sladkorja ali soli, ga dobro premešati in potem poizkušati počasi z žlico.

Prilagodljivo je premešati jajce tudi kuhano, in sicer v celoti, beljak in rumenjak. Le celotno jajce okrepi telo dobro.

Med mehko in trdo kuhanimi jajci in glede prebavljivosti ni nobenega bistvenega razločka, potrebno je le, da trdo kuhano jajce poizkušamo v manjših kosih in ga dobro prežvečimo. V tej obliki ga prenese dobro celo slaboten želodec.

Milijoni v grobnici

»Paris-Midi« poroča o čudni pravljici, ki kroži med številnimi brezposelnimi. Pri-povedujejo, da je zapustila skoro pred 100 leti v Parizu pokopana ruska kneginja Demidova San Donato en milijon frankov čuvaju, ki bo prebil leto dni v njeni grobnici. Med vojno so baje oblasti prepovedale to stražanje, a zdaj so na zahtevo notarja, ki upravlja legat, zopet razpisale službo.

Marsikateri nesrečnoč pravi tovarišem v revni predmestni krčmi: »Sveda ni posebno prijetno vztrajati leto dni poleg mrliča, a bom že potrpel. Zato bom vtaknil milijonček. Zbogom. Jutri na vse zgodaj grem na pokopališče.« Poročevalec lista je tudi šel na pokopališče, da bi kaj izvedel.

V pisarni so mu pokazali hrbe prošnje in pisma, ki se nanašajo na čudno pravljico. Najbolj je razširjena v kolonijah: pisme prihajajo iz Sudana, Maroka, Tunisa, iz kitajske Indije. Nekoč je celo prišel na pokopališče narednik kolonialne vojske, ki je pravkar odslužil svoj kadetski rok. Prišel je v Pariz z velikansko vrečo. V vreči so bile sveče, posoda z vodo, zaloga konzerv, sploh vse, kar je potrebno za življenje v grobu. »Prisegam, da bom ves čas miren in trezen,« je obljubil narednik, »prosim samo, da mi dovolite enkrat na teden sprejemati tovariše in znance?«

Nihče ne ve, kje in kdaj je nastala pravljica. Vsekakor je zelo starega izvora. Pred desetletji se je nanašala na druge francoske osebnosti. Za sedanje hude gospodarske čase je pač značilno, da je zopet oživela. Slej ko prej pripovedujejo, da leži mrlič v stekleni krsti, in da ga bo moral protovojni čuvaj neprenehoma gledati leto dni, da bi zaslužil željeni milijon.

Komisar za olimpijado

Gustav Schläfer

ki ga je nemška vlada imenovala za olimpijskega komisarja v Berlinu, kjer se bo vršila 11. olimpijada leta 1936.

Rokavice z nohti

V Parizu se je pojavila nova modna »stvar«: rokavice z nohti. Ti nohti so iz celuloide, a lahko jih dobiš tudi iz pisane usnja ali blaga. Kot posebno apartnost priporočajo n. pr. na črnih rokavicah rdeče nohte.

Projekcije na nebu

Naprava angleškega tehnika Grindela Malchena, ki omogoča vsakršne projekcije na nebu. Zgoraj v kotu številnica za čas

VSAK NAROČNIK »JUTRA« je zavarovan za 10.000 dinarjev!

